

અનન્ય રસજ્ઞતા-વિદ્વત્તાના સ્વામી

હરિવલ્લભ ભાયાણીનું અવસાન

આંતરરાષ્ટ્રીય ખ્યાતિપ્રાપ્ત વિદ્વાન, સંસ્કૃત, પ્રાકૃત, અર્ધમાગધી અને આધુનિક ગુજરાતી તથા અંગ્રેજી ભાષા-સાહિત્યના ઝૂંડા સંશોધક-અભ્યાસી, સત્ત્વશીલ વિવેચક, પ્રકાંડ ભાષાશાસ્ત્રી અને વ્યુત્પત્તિશાસ્ત્રના પરમ જ્ઞાતા હરિવલ્લભ ભાયાણીએ આજે અહીં અંતિમ શ્વાસ લીધા એ સાથે જ જ્ઞાનના ભાર વગરના પ્રસન્ન-સાર્થક જીવનની અનુરાગી પેઢીના અત્યંત તેજસ્વી યુગનો અંત આવ્યો હતો.

ગુજરાતી ભાષામાં પ્રવર્તમાન સર્જન-વિવેચનનું વ્યાપક સર્વેક્ષણ આપનાર, ભાયાણીસાહેબ તરીકે જ સાહિત્ય અને વિદ્યાજગતમાં આદર સાથે ઓઢાખાતા હરિવલ્લભ ભાયાણીનું પ્રદાન ૨૦મી સદીના ગુજરાતી ભાષાના ઉત્તમ વિચારક તરીકે ચિરકાલ સુધી પ્રેરક બની રહે એવું સમૃદ્ધ છે.

તેઓ છેલ્લા બે માસથી બીમાર હતા અને તેમને અહીંની નાળાવટી હોસ્પિટલમાં સારવાર અપાઈ રહી હતી. તેઓ ૮૩ વર્ષના હતા.

સાંતાક્રુઝ ખાતેના સ્મશાનગૃહમાં ગુજરાતી સાહિત્ય જગતનાં આગેવાનોની હાજરી વચ્ચે સદ્ગતનાં અંતિમસંસ્કાર કરાયાં હતાં એમ તેમના કૌટુંબિક વર્તુલોએ જણાવ્યું હતું.

પ્રો. નીતિન મહેતા, પ્રબોધ પરીખ, જયંત પોરેખ, રસિક શાહ, ધીરુબહેન પટેલ, મહેશ દવે તથા સુરેશ દલાલ, ભરત નાયક, ગીતા નાયક, નૌશિલ મહેતા, નીરજ વોરા વગેરે ભાયાણીસાહેબના અંતિમસંસ્કારમાં હાજર રહ્યા હતાં. તેમની પ્રાર્થનાસભા રવિવાર ૧૨મી નવેમ્બરના રોજ દાસકાકા હોલ, વિલેપાર્લે પાટીદાર મંડલ, સરદાર પટેલ બાગ, પાર્લેશ્વર રોડ, વિલેપાર્લે (ઈસ્ટ) મુંબઈ ૫૭ ખાતે સાંજે ૫ થી ૭ રાખવામાં આવી હતી.

સાહિત્યની સૈદ્ધાંતિક વિચારણામાં પ્રવર્તતી સ્થગિતતા અને સાર્વત્રિક ગૂંચવણો દૂર કરવામાં ઉમાશંકર જોષી, સુરેશ જોષી જેવી ગણતરીની ગુજરાતી સાક્ષર પ્રતિભાઓમાં ભાયાણીસાહેબ મોખરાની વ્યક્તિ હતા.

પૂર્વ-પશ્ચિમનો દ્વન્દ્વ અધ્યાસીઓને આત્યંતિક વલણ પર લઈ જતો હતો ત્યારે ભારતીયતાના આગ્રહી હોવા છતાંય પશ્ચિમની પાયાની સંજ્ઞાઓ અને સૈદ્ધાંતિક વિચારણાઓ આત્મસાત્ કરીને પાશ્ચાત્ય અને પૌર્વાત્ય ધોરણો વચ્ચે સમન્વયવાદી અભિગમ ધાયાણીસાહેબે પસંદ કર્યો હતો.

આથી જ એક બાજુ પ્રાકૃત, અપભ્રંશ અને પ્રાચીન ગુજરાતી વિષયક સાહિત્યના અધ્યયન-સંશોધનના ગ્રંથો ધાયાણીસાહેબે આપ્યા તો સામે છેડે એમના અતિવિશિષ્ટ વિવેચનગ્રંથ 'કાવ્યમાં શબ્દ', અને 'કાવ્યવ્યાપાર' જેવામાં ફોર્મ, કન્ટેન્ટ, ઈમેજ, સિમ્બોલ, એક્સર્ડ, જેનર, એન્ટી નોવેલ વગેરે સંજ્ઞાઓની ઝૂંડી સમજ ધાયાણીસાહેબે સ્પષ્ટ કરી હતી.

આમ, સાહિત્ય પદાર્થના અર્થઘટન, વિવરણ અને વિશ્લેષણ એ સાહિત્ય અને કલાના સાચા વિવેચન અને મૂલ્યાંકનના અનિવાર્ય મૂળભૂત અંગ તરીકે હોવાની પાયાની પરિપાટી ધાયાણી સાહેબે રચી આપી હતી.

વિવિધ ભાષાઓના ઝૂંડા અધ્યાસી હોવા ઉપરાંત મહાન વ્યુત્પત્તિ-શાસ્ત્રી હોવાને કારણે શબ્દને યૌગિક અર્થમાં પામવામાં તેમજ ભાવકોને પમાડવામાં તેઓ છેવટ સુધી પ્રવૃત્ત રહ્યા હતા.

પ્રાચીન સાહિત્યના આ અધ્યાસીએ લાભશંકર ઠાકર, ગુલામ મોહમ્મદ શેખ, નલિન રાવલ અને સિતાંશુ યશસ્વન્દ્ર જેવા આજના સર્જકોની કૃતિઓને પણ યોગ્ય પરિપ્રેક્ષ્યમાં મૂલવી ને એનો આસ્વાદ કરાવ્યો હતો.

ધાયાણીસાહેબના સાહિત્યવ્યાસંગનો વ્યાપ પ્રાચીનથી સમકાલીન સુધીનો રહ્યો હતો.

પશ્ચિમના ઉત્તમ સાહિત્યસિદ્ધાન્ત-વિચારકોના કેટલાક અદ્ભુત લેખોના શબ્દશઃ ભાષાંતર આપવાનું અમૂલ્ય કાર્ય એમણે કર્યું હતું.

પ્રાકૃત, અપભ્રંશ વિષયક- 'સંદેશરસક', (મુનિ જિનવિજયજી સાથે), પઝમચરિડ, દાહિલકૃત અપભ્રંશ વ્યાકરણ, સ્ટડીઝ ઇન હેમચન્દ્રસ દેશીનામમાલા, શામલકૃત મદનમોહના, ત્રણ પ્રાચીન ગુર્જર કાવ્યો, શામલકૃત રુસ્તમનો સલોકો, શામલકૃત સિંહાસન બત્રીસી, પ્રેમાનંદકૃત દશમસ્કંધ (ઉમાશંકર જોષી સાથે), વાગ્વ્યાપાર, સુબોધ વ્યાકરણ, શબ્દકથા, અનુશીલનો, કાવ્યનું સંવેદન, કાવ્યમાં શબ્દ, વ્યુત્પત્તિવિચાર કાવ્યવ્યાપાર, જાતકકથાઓ, આધુનિક વિજ્ઞાન અને

આજનો મનુષ્ય, પ્રાચીન મુક્તક સંગ્રહ, પ્રપા, તરંગવતી વગેરે ભાયાણીસાહેબના મહત્ત્વના ગ્રંથો છે.

કવિ-વિવેચક જયંત પોરેએ ભાયાણીસાહેબ માટે કહ્યું હતું કે વિરલ પ્રતિભા-આવી પ્રતિભા કોણ જાણે ફરી ક્યારે પ્રગટશે ! રામપ્રસાદ બક્ષી, ઉમાશંકર જોષી, સુરેશ જોષી અને હવે ભાયાણીસાહેબની વિદાયથી આપણે યાદગર યાદ વામણા બની ગયા છીએ. ‘કુમારસંભવ’માં કાલિદાસે હિમાલયનું જે વર્ણન કર્યું છે એ ભાયાણીસાહેબને બંધવેસે છે.

એમણે પણ નગાધિરાજની જેમ બંને બાજુના તોયનિધિનું-મહાસાગરનું અવગાહન કર્યું છે. પૂર્વ અને પશ્ચિમ, પ્રાચીન અને અર્વાચીન, પાંડિત્ય અને રસિકતા વગેરેને આવરી લીધાં છે તથા ભાષા, સાહિત્ય અને સંસ્કારિતાનો મહિમા કર્યો છે અને મહિમા કરતાં શીખવ્યું છે.

ભાયાણીસાહેબ પોતાના તેજથી પ્રકાશતા હતા એટલે એમની હાજરીથી વ્યક્તિ, વિદ્યા અને સંસ્થા માત્ર શોભી ઊઠતાં હતાં. ગૌરવાન્વિત બની જતાં હતાં. ભાયાણીસાહેબ કેવળ વ્યક્તિ નહોતા રહ્યા - જીવંતીજાગતી સંસ્થા બની ગયા હતા. પાંચ-પાંચ દાયકાથી એમનાં સાનિધ્ય અને સ્નેહ પામીને હું તો ધન્ય બન્યો છું. હવે સવારે સવારે ‘જયંત, હું આવી ગયો છું,’ એમ ફોન કોણ કરશે ? મીઠી ટકોર, ટોઢ-ટિલ્લટિલ અને મુક્ત હાસ્યથી વાતાવરણ હવે ક્યારે ગાજી ઊઠશે ?

કવિ, વિવેચક અને મુંબઈ યુનિવર્સિટીના ગુજરાતી વિભાગના અધ્યક્ષ નીતિન મહેતાએ કહ્યું હતું કે વિરલ પ્રતિભા, સહજ પ્રજ્ઞા અને જ્ઞાનમાં મોકલાશ એટલે ભાયાણીસાહેબ. એક વત્સલ પિતા ગુમાવ્યા હોય એવી લાગણી અનુભવું છું.

એમણે જીવનમાં ઘણું શીખવ્યું છે- ટટ્ટાર ઊભા રહેતા, વિરોધ કરતા; માનસગુરુ હતા. મારો પી.એચ.ડી.નો થિસિસ જલદી પ્રગટ થાય એવું તેઓ ઇચ્છતા હતા. હવે જ્યારે એકાદ માસમાં પુસ્તક પ્રગટ થશે ત્યારે એ જોવા તેઓ નહીં હોય છતાંય તેઓ અનેકરૂપે અસ્તિત્વમાં મારી આસપાસ છે. તેઓ અમારામાં સદાય જીવંત રહેવાના છે.

કવિ મૂકેશ વૈદ્યે કહ્યું હતું કે 'કાવ્યમાં શબ્દ', 'કાવ્યનું સંવેદન' અને 'કાવ્યવ્યાપાર' જેવા ધ્યાયીસાહેબના ગ્રંથો ગુજરાતી ભાષામાં સર્જન-વિવેચન પ્રવૃત્તિ સંડોવાવા ઇચ્છતી વ્યક્તિ માટે આત્મસાત્ કરવા અનિવાર્ય બની રહે એવા ઉત્તમ ગ્રંથો છે. એમના સંપર્કમાં આવવું એ જ એક મોટો લહાવો હતો. એમના સદાય પ્રસન્ન મધુર રહેતાં વ્યક્તિત્વની સ્મૃતિ મારે માટે જીવનભર સાચવી રાખવા જેવો યજ્ઞો છે.

(સૌજન્ય : 'જન્મભૂમિ પ્રવાસી')